

Zealand, ikke sandt? Jeg har altid været lidt forelsket i det Navn. Jeg synes, det lyder saa forjættelsesfuldt. Og saa er det altsammen saa dejlig langt borte.“

„Ja, Tak skal du ha'! Jeg bliver dog helst hjemme,“ begyndte Meta; men i det samme skræmtes hun op ved Lyden af et Ur, der slog. „Nej, nu maa jeg hjem, Jytte!“

Hun fik dog ikke Lov til at gaa, før hun havde set Lejligheden. Jytte tog hende under Armen og førte hende rundt i Stuerne, helt ud i Køkken og Fadebur, hvor hun iøvrigt selv følte sig omtrent lige saa fremmed som Veninden.

Paa Tilbagevejen lagde Meta Armen om Jyttes Liv og sagde:

„Saa er du virkelig nu lykkelig?“

„Ja, det er jeg!“

„Din Mand forkæler dig vist ordenlig?“

„Hvorfor tror du det? — Men det gør han forresten, og det har jeg slet ikke noget imod. Vi passer i det hele udmærket til hinanden. Det undrer dig, ikke sandt? Jeg kan endnu se dit forskrækkede Ansigt, da du traf ham paa Storeholt. Men jeg kan betro dig, at jeg just heller ikke blev stormbegeistret for din Mand, da jeg saae ham første Gang. Saa det gaar lige o—p — op!“

Meta vidste ikke noget at svare derpaa og tav derfor. Det var hende ganske ubegribeligt, at Jytte kunde føle sig lykkelig med den Nar af en Mand, og Forsikringen lød nu heller ikke helt troværdig i hendes Øre. Men Jytte var en Gaade, som vistnok ingen nogensinde kom rigtig tilbunds i.